

גמרא סדורה

מסכת

נזיר

פרק ב' - "הריני נזיר"

מהדורה מנוקדת, מפוסקת,
מחולקת לסוגיות ולפסקאות

עם רש"י

בהצלחה - יגיעת ומצאת - תאמין!!!

להארות והערות
 דניאל ברק ווינט
 טל' - 0526071122
 דוא"ל vinetd@neto.net.il
 עתניאל ד.ג. הר חברון 90407

©

כל הזכויות על הטקסט שמורות למכון ממרא.
 כל הזכויות על הניקוד, הפיסוק והחלוקה לסוגיות ופסקאות
 שמורות לעמותת "וכל בנייך לימודיך".

ניתן לצלם ולהדפיס לשם לימוד וללא מטרות רווח.

ד' אלול תשע"ה

מסכת נזיר פרק ב' - "הריני נזיר"

1. ט, א

רפ"י

ט, א משנה

מתני'
הריני נזיר מן הגרוגרות וכו'
בש"א נזיר. דכיון דאמר הריני נזיר חל עליה נזירות וכי הדר ואמר מן הגרוגרות ומן הדבילה לא אמר כלום:
ובה"א אינו נזיר. דכיון דאמר מן הגרוגרות לא שייך שום נזירות בגרוגרות ודבילה:
א"ר יהודה אף ב"ש לא אמרו. שיהיה בו שום נזירות כלל אלא לפי מה שאמרו שחוששין לדבריו בזמן שאומר הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה והרי הן עלי קרבן כלומר שאסורין עליו כקרבן שיהיה נזיר מלאכול מהן אבל משום נזירות אין חוששין בו כל עיקר:

"הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה" -
בית שמאי אומרים:
 נזיר.
ובית הלל אומרים:
 אינו נזיר.
אמר רבי יהודה:
 אף נשאמרו בית שמאי, לא אמרו אלא באומר: "הרי הן עלי קרבן".

גמרא

"הריני נזיר מן הגרוגרות ומן הדבילה" -
בית שמאי אומרים: נזיר".

ואמאי? "מכל אשר יעשה מגפן היין"²⁸ (במדבר ו, ד) אָמַר רַחֲמַנָּא!

גמ'
ולדברי ב"ש אמאי הוי נזיר. בתמיה מכל אשר יעשה מגפן היין אמר רחמנא דליהוי נזיר אבל מגרוגרות ודבילה דלאו מגפן היין הוא לא:
ב"ש אית להו כר"מ דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה. ערך כלי עלי אדם יודע שאין ערך לכלי וחייב בכל דמי ערכו אף ה"נ כי אמר הריני נזיר מן הגרוגרות יודע הוא שאין נזירין מן הגרוגרות ואין מוציא דבריו לבטלה ומקבל עליו נזירות גמורה:
וב"ה. דאמרי אינו נזיר סבירא להו כרבי יוסי דאמר במס' תמורה בפ' כיצד מערימין (דף כה:): דבגמרא דבריו אדם נתפס וכיון דאמר בגמרא דבריו מן הגרוגרות ומן הדבילה תפוס לשון אחרון ולא חיילא עליה כלל וא"ת הא אמר ר' יוסי דאף בגמרא דבריו אדם נתפס ומדקאמר אף ליהוי נזיר משום דתפוס לשון ראשון הא ל"ק דהיכא א"ר יוסי אף בגמרא דבריו אדם נתפס כגון שהיתה לו בהמת חולין ורוצה להמיר אותה על שתי בהמות קדשים שלפניו אחת עולה ואחת שלמים ואמר זו תמורת עולה ותמורת שלמים דכיון דאפשר לקיים דבריו הראשונים והאחרונים תמכר ויביא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים אמרינן דאף בגמרא דבריו אדם נתפס שכן היתה כוונתו מתחלה לכך לשם עולה ולשם שלמים אלא שלא היה יכול להוציא את שניהם מפיו בבת אחת ואמר בזו אחר זו אבל גבי נזירות ליכא למימר הכי הוה ליה האי נדר ופתחו עמו שלא הזיר אלא מן הגרוגרות והואיל דלא חייל עליה נזירות בגרוגרות אין בדבריו כלום ואינו נזיר כלל:
ולב"ש נמי. כיון דהאי נדר פתחו עמו אמאי הוי נזירות כלל הא פתחו עמו דאינו רוצה להיות נזיר אלא מן הגרוגרות וכל היכא דפתחו עמו אפילו ר"מ מודה:

בית שמאי סברי לה כרבי מאיר, דאמר: אין אדם מוציא דבריו לבטלה.

ובית הלל סברי לה כרבי יוסי, דאמר: בגמרא דבריו אדם נתפס. והאי נדר ופתחו עמו הוא.

ובית שמאי נמי, נדר ופתחו עמו הוא!

אָלָא, בית שמאי סברי לה כרבי מאיר, דאמר: אין אדם מוציא דבריו לבטלה. וכיון דאמר: "הריני נזיר" הוה ליה נזיר, כי קאמר: "מן הגרוגרות ומן הדבילה" לאיתשולי הוא דקאָתני. ובית שמאי לטעמייהו, דאמרי: אין שאלה בהקדש. וכיון דאין שאלה בהקדש - אין שאלה בנזירות.

ובית הלל סברי כרבי שמעון, דתנן²⁹:

"ורבי שמעון פוטר, שלא התנדב בדרך המתנדבים".

²⁸ כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מתרצנים ועד זג לא יאכל

²⁹ הרי עלי מנחה מן השעורים - וביא מן החטים.

קמח - וביא סלת.

בלא שמן ולבונה - וביא עמה שמן ולבונה.

חצי עשרון - וביא עשרון שלם.

עשרון ומחצה - וביא שנים.

2. ט, ב

כ"ט

אלא ב"ש סברי לה כר"מ. ומש"ה כיון דאמר הריני נזיר הוה ליה נזיר ודאי והאי דלבתר הכי אמר מן הגרוגרות לאיתשולי הוא דקאתי דקאמר כשנרתתי לא נזרתי אלא מן הגרוגרות ומיהו אפי"ה מותר בין דב"ש סברי אין שאלה בטעות להקדש ולא לטעות בנזירות דכהקדש דמי כדכתיב קדוש יהיה גדל פרע (במדבר ו): **וב"ה סברי.** כיון דלא הזיר כשאר הנוזרין שאין נוזרין אלא מן היין אין שום נזירות חל עליו דאית להו כר"ש דתנן כו' לבסוף קתני לה: מתני' דקתני לבי"ה דאפי' נדור לא הוי: ב"ש דסברי נדור מן הגרוגרות ונזיר מן היין סברי להו כר"מ דאמר אין אדם מוציא דבריו לבטלה וכיון דאמר הריני נזיר ה"ז נזיר והוי נמי נדור מן הגרוגרות דסברי לה כר' יהודה דאמר שאוסרין עליו כקרבן ומתני' קתני דב"ש סברי נזיר ותו לא:

ובה"א נדור. מן הגרוגרות ודבילה ואינו נזיר מן היין משום דנדר ופתחו עמו הוא ומתניתין קתני דבית הלל אומרים אינו נזיר דבין לרבי יהודה בין לתנא קמא דידיה אליבא דבית הלל אינו נדור ואינו נזיר: לישנא אחרינא אמרי לה כו' נדור ואינו נזיר ותנא קמא דר' יהודה אמר דנזיר אליבא דב"ש והיינו דלא כרבי נתן:

["הריני נזיר מן הגרוגרות, ומן הדבילה",
בית שמאי אומרים: נזיר.
ובית הלל אומרים: אינו נזיר."]

ט, ב מתניתין דלא כ' האי תנא,
דתנא:

"רבי נתן אומר:
בית שמאי אומרים: נדור, ונזיר.
ובית הלל אומרים: נדור, ואין נזיר.

בית שמאי סברי לה כרבי מאיר, וכרבי יהודה.
ובית הלל סברי לה כרבי יוסי.

לישנא אחרינא אמרי לה:
"רבי נתן אומר:

בית שמאי אומרים: נדור ואינו נזיר,
ובית הלל אומרים: לא נדור ולא נזיר.

בית שמאי כרבי יהודה,
ובית הלל כרבי שמעון.

3. ט, ב - י, א

רס"ו

תנן התם:

"האומר: הרי עלי מנחה להביא מן השעורים יביא מן החיטים.

"קמח" - יביא סולת.

"שלא בשמן ולבונה" - יביאנה בשמן ולבונה.

"חצי עשרון" - יביא עשרון שלם.

"עשרון ומחצה" - יביא שנים.

רבי שמעון פוטר,

שלא התנדב בדרך המתנדבים" (מנחות קג).

מאן תנא דכי אמר: "הרי עלי מנחה מן השעורים מביא מן החיטים?"

אמר חזקיה:

במחלוקת שנויה, ובית שמאי היא.

לאו אמרי בית שמאי כי אמר "מן הגרוגרות ומן הדבילה" הוי נזיר,

הכי נמי כי אמר: "מן השעורים" מביא מן החיטים.

ורבי יוחנן אמר:

אפילו תימא: דברי הפל,

באומר: "אילו הייתי יודע שאין נודרין כה, לא נדרתי כה אלא כה."

אמר חזקיה:

לא שנו אלא שאמר: "מן השעורים", אכל אמר: "מן העדשים" - לא מייתי ולא כלום.

מכדי חזקיה כמאן מוקים לה למתניתין? כבית שמאי,

והא עדשים לגבי מנחה, כגרוגרות לגבי נזיר דמו וקאמרי בית שמאי הוי נזיר!

הדר ביה חזקיה.

ואמאי הדר ביה? [מדוע חזר בו?]

אמר רבא:

מתניתין קשיתיה, מאי איריא דתני: "מן השעורים"? ליתני: "מן העדשים"!

אלא, סבר חזקיה: כי קאמרי בית שמאי התם, כרבי יהודה.

ורבי יוחנן אמר:

אפילו "מן העדשים".

והא רבי יוחנן הוא דאמר:

באומר: "אילו הייתי יודע שאין נודרין כה לא נדרתי כה אלא כה!"

לדבריו דחזקיה הוא דקאמר.

את מאי טעמא קא הדרת כה?

משום דלא קתני: "מן העדשים".

דלמא לא מיבעיא קאמר:

לא מיבעיא כי אמר "מעדשים" דמייתי מנחה מעלייתא,

דאיכא למימר מיהדר הוא דהדר ביה ותפוס לשון ראשון.

אלא כי אמר: "מן השעורים", ודאי דהכי קאמר:

אי קדשה כמנחת העומר, או כמנחת סוטה - תקדוש,

אי לא - לא.

קא משמע לן:

דמייתי מן החיטים.

אמר הרי עלי מנחה להביא קמח מביא סולת. או שאמר הרי עלי מנחה בלא שמן ולבונה כו'. מי לא אמרי ב"ש. דאע"ג דלא קביל להיות נזיר אלא מן הגרוגרות הוי נזיר מן היין הכא נמי כי אמר מן השעורים מייתי לה מסולת של חיטים כהלכתה:

ור' יוחנן אמר אפילו תימא דברי הכל. דאפי' ביה. מודו בהא דיביא מן החיטים אע"פ שלא התנדב אלא מן השעורים כגון שאמר לכך התנדבתי שעורין שהייתי סבור שמביאין מנחה מהן אבל אילו הייתי יודע שאין נודרין אלא חיטין לא נדרתי שעורין הלכך גמר בנפשיה לאיתויי מידי דבר חיובא להכי יביא מן החיטין:

אלא בזמן שהתנדב מן השעורים. דהתם הוא הואיל ומנחת סוטה ומנחת העומר מן השעורים קמייתי להו דמינו קרב לגבי מזבח להכי הוא דאמר דחל עליה נדבת מנחה ויביא מן החיטים: אבל אמר מנחה מן העדשים. שאין במינו קרב לגבי מזבח לא מייתי ולא כלום:

מכדי חזקיה כמאן מוקי ליה למתניתין. דמנחות כבית שמאי:

והא עדשים לגבי מזבח כגרוגרות לגבי נזיר דמו. וכי היכי דהתם אמרי בית שמאי דהוי נזיר הכא נמי כי אמר מן העדשים יביא מן החיטין:

הדר ביה חזקיה. דאמר לעיל ב"ש היא דלא אמרי ב"ש מן הגרוגרות הוי נזיר אלא טעמא דמוקי לה כב"ש דסבר לה כרבי נתן כלישנא בתרא דאית להו לב"ש דנדור ואינו נזיר כר' יהודה דאמר באומר הרי הן עלי כקרוב דגרוגרות ודבילה כולו בני נדר נינהו וכי היכי דלהלן אמרי ב"ש דהוי נזיר משום דבני נדר נינהו הכא נמי כי אמר מן השעורים הואיל דבני הקרבה נינהו במנחת העומר ובמנחת סוטה להכי הוא דאמרין דמביא מן החיטין:

ואמאי הדר ביה. חזקיה מההיא לוקמא כמעיקרא כתיב דאמר האומר מן הגרוגרות הוי נזיר גמור אע"ג דנזיר אין אסור בגרוגרות ולוקמא למתניתין דמנחות באומר הרי עלי עדשים מביא מן החיטין אע"ג דעדשים אינן ראויים לגבי מזבח מידי דהוי אגרוגרות לגבי נזיר דהוי נזיר גמור:

מתניתין. דמנחות קשיתיה אם איתא דלית להו לב"ש נזור ואינו נזיר דלא סבירא להו כר' יהודה דאמר באומר הרי הן עלי קרבן דגרוגרות ודבילה בני נדר נינהו אלא נזיר הוי וכי היכי דלהלן אמרי ב"ש דכי אמר הריני נזיר מן הגרוגרות הוי נזיר מן היין גבי מנחות מאי איריא דאמר מן השעורים דהוי דבר הראוי לגבי מזבח ליתני מן העדשים דהא עדשים לגבי מזבח כגרוגרות לגבי נזיר דמי אלא מתני' דמנחות כב"ש ולא תני בה מן העדשים אלמא דלא הוי טעמא דיביא מן החיטין אלא משום דהתנדב מן השעורים דבני הקרבה נינהו ודכוותה נמי גבי נזיר כי אמר הריני נזיר מן הגרוגרות לא הוי נזיר אלא נזיר משום דבני נדר נינהו לב"ש אית להו כר' יהודה ומתני' דמנחות כב"ש ולא כב"ה כלל (כלל) דאי כב"ה הא אמרי דאפילו נזור לא הוי משום דבלשון נזירות קא נדר הכא נמי כי אמר מן השעורים לא יביא מן החיטין שלא התנדב בדרך המתנדבין:

ור' יוחנן אמר אפילו מן העדשים. יביא מן החטין:

והא א"ר יוחנן כו'. וכדמוקים לה בכגון דקא טעי אלמא דבמדי דטעי בה כגון שעורין משום דבני הקרבה נינהו [קא מוקי] מתני' דמנחות אבל לא בעדשים דאע"ג דאמר אילו הייתי יודע שאין נודרין כך לא משגיחין ביה דסתמא דמילתא דבשעורין הוא דקא טעי אבל לא בעדשים:

לדבריו דחזקיה. קא"ל ר' יוחנן והכי קא"ל מ"ט הדרת בך משום דלא קתני ביה עדשים: דלמא לא מיבעיא קאמר דלא תימא דכי אמר מן העדשים דמייתי מנחה מעלייתא משום דאיכא למימר דכי אמר הרי עלי מנחה מעלייתא קבל עליויה והא דאמר בתר הכי מן העדשים משום דקא בעי למיהדר ביה קאמר דמידע ידע דמן העדשים אין מביאים כלום והרי לפטור עצמו קאמר ותפוס לשון ראשון ויביא מן החיטין:

אלא כי אמר מן השעורים. ודאי דלית לך למימר הכי דהואיל ובמינו קריבין דלהקריב קאמר והכי קאמר אם אפשר דקדשה כמנחת העומר וכמנחת סוטה תקדוש ומייתנין לה מן השעורין ואי לא לא מייתנין כלל:

קמ"ל. דאפי' יביא מן החיטין ולעולם לא מצית למידק מתני' דכי אמר מן העדשים לא מייתי ולא כלום:

4. י, א

רפ"י

משנה

אמר: "אמרה פרה זו הריני נזירה אם עומדת אני",
 "אומר הדלת הנה הריני נזירה אם נפתח אני"

בית שמאי אומרים:

נזיר.

ובית הלל אומרים:

אינו נזיר.

אמר רבי יהודה:

אף בנשאמרו בית שמאי,

לא אומרים אלא באומר: "הרי פרה זו עלי קרבן, אם עומדת היא".

גמרא

פרה מי קא מישתעיא?

אמר רמי בר חמא:

הכא במאי עסקינן: כגון שהיתה פרה רבוצה לפניו,
 ואמר: כסבורה פרה זו אינה עומדת - הריני נזיר מבשרה אם עמדה מאליה, ועמדה מאליה.
 והלכו בית שמאי לשיטתן ובית הלל לשיטתן.

בית שמאי דאמרי: "מן הגרוגרות ומן הדבילה" - הוי נזיר,

הכא נמי כי אמר "מבשרה" - הוי נזיר.

ובית הלל אומרים: לא הוי נזיר.

והא אמרוהו בית שמאי חדא זימנא!

אמר רבא:

תרתית תלת.

וכן תני רבי חייא תרתית תלת.

וכן אמר רבי אושעיא תרתית תלת.

וצריכי,

דאי איתמר בהא גרוגרות ודבילה,

התם הוא דאמרי בית שמאי הוי נזיר, משום דמיחלפן בענבים,

אבל בשור בענבים - לא מיחלף.

ואי איתמר בשור,

הכא הוא דאמרי בית שמאי הוי נזיר, בכישורא וחמרא.

אבל גרוגרות ודבילה - לא,

קא משמע לן.

ואי איתמר הני תרתית,

הני הוא דקאמרי בית שמאי, אבל דלת אימא מודו להו לבית הלל.

ואי תנא דלת,

בהא קאמרי בית הלל, אבל בהו תרתית - אימא מודו להו לבית שמאי,

קא משמע לן דלא.

אמר רבא:

מי קתני: "אם עמדה מאליה"??

אלא אמר רבא:

כגון שהיתה פרה רבוצה לפניו, ואמר: "הרי עלי קרבן".

בשלמא פרה בת קרבן היא, אלא דלת בת קרבן היא!?

אלא אמר רבא:

מתני'

אמרה פרה. בגמרא מתרצינן כגון שהיתה פרה רבוצה לפניו ואמר כמדומה לי כסבורה פרה שאינה עומדת לעולם ע"י אדם הריני נזיר ממנה מבשרה אם נתקיים מחשבתה שתהא עומדת מאליה אלא אני אלך ואעמידנה ב"ש לשיטתן דאמרי כי אמר מן הגרוגרות הוי נזיר הכא נמי כי אמר הריני נזיר הוי נזיר וכי אמר מבשרה לאיתשולי קאתי ואין שאלה בנזיר וב"ה אמרי אי אמר מבשרה כגרוגרות דמי ולא הוי נזיר ולגבי דלת כגון שהיה דלת נעול לפניו ואמר כמדומה אני שסבור הדלת הזה שאין נפתח ע"י אדם הריני נזיר מנסריו אם תתקיים מחשבתו שיפתח מאליו ונפתח מאליו וב"ש הלכו לשיטתן דכי אמר הריני נזיר הוי נזיר דאין אדם מוציא דבריו לבטלה וכי אמר מנסריו לאיתשולי הוא דאתי ואין שאלה בנזיר:

א"ר יהודה. לא אמרו ב"ש שיהא נזיר [כלל שהן] לא דברו אלא לענין נדר שאם אמר הריני נזיר מבשרה והרי פרה זו עלי קרבן אם עומדת היא מאליה ועומדת מאליה דהוי נזיר הימנה ואינו נזיר:

גמ'

כסבורה פרה זו. היינו דקתני אמרה פרה שכן מצינו מהמחשבה שהוציא הכתוב בלשון אמירה כגון ודובר אמת בלבבו (תהלים טו) ויאמר עשו בלבו (בראשית כז):

הריני נזירה. ה"א יתירה משמע הימנה:

הא אמרוהו ב"ש חדא זימנא. דאם אמר הריני נזיר מן הגרוגרות דהוי נזיר וה"ה נמי לכי אמר הריני נזיר מבשרה ל"ל למתנייה:

תרתית תלת. קתני פרה דלת וגרוגרות וכולהו צריכי וכי: משום דמיחלפן בענבים. דפירא בפירא מיחלף ואית להו לבית שמאי דכיננוי כיננוי נזירות כנזירות מתנתי בברייתא:

ואי איתמר בשור. לחודיה ה"א הכא הוא דאמרי ב"ש דהוי נזיר דבישרא וחמרא אורחיהו דאינשי דאמרי בהדי הדדי ואמטו להכי איכא למימר כי אמר מבשרה כמ"ד מ"ן דמי: אבל גרוגרות ודבילה. דלאו בהדי יין נינהו אימא דלא תיהו להו שם כינוי קמ"ל:

ומי קתני אם עמדה מאליה. אם עומדת סתם קאמר בין מאליה בין ע"י אחרים:

אלא אמר רבא כגון שהיתה פרה רבוצה לפניו ואמר הרי עלי קרבן. כלומר שהיתה פרה רבוצה לפניו ואמר כסבורה פרה זו שאינה עומדת מעכבת אני כאן שלא אעמוד לעולם ואפילו על ידי אדם:

ואמר הרי עלי קרבן. כלומר שהזיר עצמו ממנה אם לא יעמידנה ועמדה מאליה:

כגון שהיתה פרה רבוצה לפניו

יב ואמר: "הריני נזיר מנין אם לא עמדה", ועמדה מאליה.
בית שמאי סברי: תורפיה דהאי גברא משום אוקמה בידיה הוא, והא לא אוקמה.
ובית הלל סברי: משום דרביעא הוא, והא קמת.

אי הכי, אימא סיפא: "אמר רבי יהודה:

אף נשאמרו בית שמאי, לא אמרו אלא באומר: "הרי פרה זו עלי קרבן"³⁰.
פרה מי קא מתפיס בה מידי?

אלא, כגון דאמר: "הריני נזיר מבשרה אם לא עמדה", ועמדה מאליה.
בית שמאי סברי: תורפיה דהוא גברא משום אוקמה בידיה הוא, והא לא אוקמה.
ובית הלל סברי: תורפיה דהאי גברא משום דרביעא, והא קמת.

ובית הלל סברי: אי לא קמת הוי נזיר?
והאמר: "מבשרה" - לא הוי נזיר!

לטעמייהו דבית שמאי קאמרי,
לדידן אפילו לא קמת, נמי לא הוי נזיר,
לדידכו דאמרינו הוי נזיר, אודו לן מיהת דתורפיה דהדין גברא משום דרביעא, והא קמת.

ובית שמאי?

לאו! תורפיה דהאי גברא משום אוקמה בידיה הוא,
והא לא אוקמה.

רש"י

ב"ש סברי תורפיה דהאי גברא
כו'. כדלקמיה מוקי לה ואמר לנו
המור"ה אע"ג דלא תני לה רבא
בהדיא בהך קמייתא באם לא
עמדה ועמדה מאליה דבדין הוא
דהוה ליה למיתני הכי כדקאמר
לה נמי באידך תירוצא דמתרץ
לה אלא אמורא דמסדר השי"ס
כיון דשמעיה לרבא דאמר
מילתא דאית בה פירכא לא
אנחית לסיומיה למילתיה ופריך
ליה כדפריך בשלמא פרה בת
קרבו היא והדר מחליף שיטתו
דמעיקרא דמוקי לה בכגון דאמר
הרי עלי קרבן והדר מוקים לה
בכגון דאמר הריני נזיר מנין
ומסיים למילתא: **בשלמא פרה**
בת קרבן היא. בשלמא לגבי פרה
מצית מוקמת לה בכגון דקאמר
הרי עלי קרבן דהוי נזיר דהואיל
דבת קרבן היא כלומר דקא
שייכא בכלל קרבן אע"ג דבקרבו
נזיר לא שייכא איכא למימר
כאומר הרי עלי קרבן נזירות דמי
והוי נזיר אלא לגבי דלת היכי
קיס להו לבי"ש הכי בשלמא גבי
גרוגרות איכא למימר הואיל
ופירי הוא מיחלפי בענבים ויש
בלשון הזה לשון נזירות אלא
לגבי דלת כי קאמר הרי היא עלי
קרבו אם לא נפתח מי שייך
בקרבן נזירות כלל:

אלא אמר רבא כגון שהיתה פרה
רבוצה לפניו. ואמר כסבורה פרה
זו שאינה עומדת לעולם לא
מאליה ולא ע"י אדם: **ואמר**
הריני נזיר מנין אם לא עמדה.
ומתני דקתני אם עומדת הכי
משמע היא סבורה שתהא
מתעכבת שם הריני נזיר אם
תתקיים מחשבתה שתהא
עומדת שם אלא אני אעמידה
ועמדה מאליה ומתני ליכא
לאקשווי השתא כדמקשינן לעיל
מידי אם עמדה מאליה קתני
דהא רבא גופיה לא שני ליה הכא
בין עמדה מאליה בין עמדה ע"י
אחרים: ובהא פליגי דבי"ש סברי
תורפיה דהאי גברא עיקר של זה
לא הות אלא אדעתא דאיהו
לוקים לה בעל כרחה והאי
דקאמר אם לא עמדה אם לא
אעמידה במשמע והלכך כיון
דלא אוקמה הוי נזיר:

ואמר הריני נזיר מנין כו'. לא
איצטריך למימר אלא הריני נזיר
אלא משום דמשני לעיל מבשרה
אמר הכא מנין לאפוקי משנויא
קמייתא וקא מהדר ליה רבי
יהודה לתנא קמא לא כשאתה
סבור דבמתפיס בפרה ליהוי נזיר
כך אמרו בי"ש אלא אף כשאמרו
בי"ש דמיתפס בה לא אמרו אלא
באומר הרי פרה זו עלי קרבן
דהוי נדור ואינו נזיר אבל בדלת
לא פליג ר' יהודה דהא לא
שייכא לישנא דנדרים גבי דלת
כלל:

וב"ה אמרי. טעם משום דקמת
לא הוי נזיר הא אם לא קמת הוי
נזיר:

והאמרת. לבי"ה דכל היכא דאמר
הריני נזיר מבשרה לא הוי נזיר
דומיא דמ"ד הריני נזיר מן
הגרוגרות דלא הוי נזיר:
לטעמייהו דבי"ש קאמרי להו
לדידן כו':

5. יא, א

רז"י

יא, א משנה

מְזוּגוּ לוֹ אֶת הַכּוֹס וְאָמַר: "הַרְיֵנִי נְזִיר מִמְנוּ" - הָרִי זֶה נְזִיר.
 מַעֲשֵׂה בְאִשָּׁה אַחַת שֶׁהִיְתָה שְׂיִכּוּרָה,
 וּמְזוּגוּ לָהּ אֶת הַכּוֹס וְאָמְרָה: "הַרְיֵנִי נְזִירָה מִמְנוּ".
 אָמְרוּ חֲכָמִים:
 לֹא נִתְפַּוְנָה זֹו, אֶלָּא לּוֹמַר: "הָרִי הוּא עָלֵי קַרְבֵּן".

גמרא

מַעֲשֵׂה לְסִתּוּר?!
 אָמְרַת רִישָׁא: "הָרִי זֶה נְזִיר",
 וְהָדָר תְּנִי: "מַעֲשֵׂה בְאִשָּׁה אַחַת ...",
 אֶלְמָא: בְּהָאֵי הוּא דְאָסוּר, הָא יֵינָא אַחְרֵינָא - שְׂרִי!

חֲסוּרֵי מִיחְסָרָא וְהִכֵּי קִתְנִי:
 "מְזוּגוּ לוֹ אֶת הַכּוֹס וְאָמַר "הַרְיֵנִי נְזִיר מִמְנוּ" הָרִי זֶה נְזִיר.
 וְאִם שְׂיִכּוּר הוּא וְאָמַר: "הַרְיֵנִי נְזִיר מִמְנוּ" - אֵינּוּ נְזִיר".

מאי טעמא?

כְּמָאן דְאָמַר "הָרִי עָלֵי קַרְבֵּן" הוּא,
 וְכִי תִימָא: לִימָא הִכֵּי!
 סָבַר: מִיִּיתֵין לִי אַחְרֵינָא וּמְצַעְרֵן לִי,
 אִימָא לְהוּ הָא מִילְתָא דְפְסִיקָא לְהוּ.
 וּמַעֲשֵׂה נְמִי בְאִשָּׁה אַחַת.

מתני'

אמרו חכמים. כיון דשיכורה היא ואינה זקוקה לשתייה נראין הדברים שלא נתכוונה זו לקבל עליה זה לשם נזירות אלא לומר יאסר עלי כוס זה כקרבת ואינה אסורה אלא בכוס יין זה בלבד:

גמ'

וכ"ת. אי לאו דנתכוונה לקבל עליה נזירות אלא להיות נידורה ממנו לימא הכי בהאי לישנא הרי הוא עלי קרבן להכי הוא דלא אמרה הכי דסברה אי אמינא הכי סבירא להו שלא אסרתי עלי אלא כוס זה בלבד ומייתו לי כוס אחרינא ואמרי לי אשתי וקא מצערין לי דשתויי אנא ולא מצינא למשתי לי אימא להו בהאי לישנא דפסיקנא להו מילתא דהואי אסירא נמי בכסא אחרינא ותו לא מייתין לי ומעשה נמי באשה כו':

6. יא, א

ר"י

מתני'

הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין. וקיבל עליו את השאר:

הרי זה נזיר. ואסור בכולן שכל דקדוקי נזירות עליו: אבל אם אמר יודע אני שיש נזיר בעולם ואיני יודע שזויר אסור ביין ואמר הריני נזיר הרי זה אסור בכולן והיינו רבנן דאמרי אפילו לא נדר אלא מחד מינייהו הוי נזיר בכולם:

ורבי שמעון מתיר. דהואיל שלא קיבל עליו אלא חצי הנזירות שלא היה יודע שהנזיר אסור ביין הרי זה מותר בכולן ורי שמעון לטעמיה דאמר אינו אסור עד שיזיר מכולן:

ואם אמר יודע אני שזויר אסור ביין אבל סבור הייתי. כשהזרתי מן היין שיהו חכמים מתירין לי מפני שאיני יכול לחיות בלא יין: או יודע אני שהנזיר אסור לקבור מתים וכשקבלתי עלי נזירות סבור הייתי שיהו חכמים מתירין לי מפני שאומנתי לקבור מתים הרי זה מותר דאיגלאי מילתא למפרע דמעיקרא לא קביל עליוהי נזירות מיין ומטומאת מתים ולא קיבל עליו אלא חצי נזירות:

ור"ש אוסר. וטעמא מפרש בגמ':

גמ'

ולפלוג נמי ר"ש ברישא. כי היכי דפליג ר"ש איודע אני שיש נזירות דלא חייל עליה נזירות משום דלא קיבל כל דקדוקי נזירות:

חלוק היה ר"ש אף בראשונה. דראשונה נמי קאמר ר"ש כיון דאמר על מנת שאהא שותה ביין ומיטמא למת לא נדר אלא בתגלחת לבד ור"ש לטעמיה דאמר אינו נזיר עד שיזיר מכולן:

רבינא אמר ברישא ודאי לא פליג ר"ש. דאילו התם כיון דאמר הריני נזיר קיבל עליו כל תורת נזיר והאי דאמר ע"מ הוי ליה מתנה על מה שכתוב בתורה ואין בתנאו כלום והוה ליה נזיר גמור דהוי ליה כמי שאמר על מנת שאין לך עלי שאר כסות ועונה שאין בתנאו כלום ויתחייב לה בכולן:

ורבינא אמר לך. ברישא נמי פליג ר"ש דהאי ע"מ כחוץ דמי כיון דקבל עליו נזירות במקצת לא הוי מתנה על מה שכתוב בתורה דאילו לגבי מאן דאמר ע"מ שאין לך עלי לא שאר ולא כסות ולא עונה לא קיבל עליו כלום אבל הכא קבל עליו במקצת ומשום הכי הוי תנאו קיים ואינו נזיר לפי שאין דבריו הראשונים כלום משום דלרבי שמעון לא הוי נזיר עד שיזיר בכולן:

תניא כוותיה דרבינא. דאפילו במקצת קא חשיב ליה מתנה:

משנה

"הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומיטמא למתים" -

הרי זה נזיר,

ואסור בכולן.

"יודע אני שיש נזירות אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין" -

הרי זה אסור.

ורבי שמעון מתיר.

"יודע אני שהנזיר אסור ביין,

אבל סבור הייתי שחכמים מתירין לי מפני שאין אני יכול לחיות אלא ביין",

או "מפני שאני קובר את המתים" -

הרי זה מותר,

ורבי שמעון אוסר.

גמרא

ולפלוג נמי רבי שמעון ברישא!

אמר רבי יהושע בן לוי:

חלוק היה רבי שמעון אף ברישא.

רבינא אמר:

ברישא לא פליג רבי שמעון.

מאי טעמא?

משום דהוה ליה מתנה על מה שכתוב בתורה, וכל המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל.

ורבי יהושע בן לוי?

אמר לך: האי "על מנת" "כחוץ" דמי.

תניא כוותיה דרבינא:

"אמר: "הריני נזיר על מנת שאהא שותה יין ומיטמא למתים" -

הרי זה נזיר,

ואסור בכולן,

מפני שהוא מתנה על מה שכתוב בתורה,

וכל המתנה על מה שכתוב בתורה תנאו בטל".

7. יא, א-ב

רפ"י

ור"ש אוסר והאמרת רישא ר"ש מתיר. דחצי נזירות קיבל עליו ואין נודרין לחצאין: רישא כגון דנזר מחדא כו'. ואילו לרבנן ברישא דרישא מודה ר"ש דאסור אע"ג דלא נדר בכולהו משום דהוי ליה מתנה על מה שכתוב בתורה ותנאו בטל:

ואיתשיל מחדא. דקאמר אבל סבור הייתי שחכמים מתירין ולרבנן דאמרי אפילו כי לא נזר אלא באחת מהן הוי נזיר הכי נמי כי מיתשיל אחד מינייהו אישתרי נמי אכולהו והלכך הוא מותר:

ולר"ש דאמר. לעולם אינו נזיר עד שיזיר מכולן בבת אחת כגון דאמר הריני נזיר סתם הכי נמי לכי מיתשיל לחכם אחדא מינייהו לא מפקע נזירותיה מיניה עד דמיתשיל אכולהו והלכך הואיל דלא איתשיל אלא חדא משום הכי אוסר ר"ש:

איבעית אימא בנדרי אונסין קא מיפלגי. במתניתין הואיל דנדרי אונסין הן הואיל דאין יכול לחיות בלא יין או שאין קוברין באותו מקום אלא זה ל"א דבמתנ"י להכי קרי להו אונסין דלבו אונסו שהוא סבור שיתירו לו חכמים דבכה"ג קרי ליה אונס כדאמרי' נמי במס' שבועות (דף כו.) דרב כהנא ורב אסי מר משתבע דהכי אמר רב ומר משתבע דהכי אמר רב וכי הוה אתי רב ואמר כחד מינייהו א"ל אידך ואנא בשיקרא אישתבעי א"ל רב לבך אנסך ומיפטר:

וקמיפלגי בפלוגתא דשמואל ורב אסי. דתנן בפ"ד נדרים במסכת נדרים ד' נדרים התירו חכמים וכי והתם מפרש להו: רבנן סברי דאין צריך שאלה כשמואל ומשום הכי שרי:

ור' שמעון כרב אסי. דאוסר בלא שאלה לחכם ומשום הכי מיתסר כל זמן שלא התירו לו:

"יודע אני שהנזיר אסור בין,

[אבל סבור הייתי שחכמים מתירין לי מפני שאין אני יכול לחיות אלא בין], או "מפני שאני קובר את המתים" - הרי זה מותר, ורבי שמעון אוסר".

והאמרת רישא: "אסור, ורבי שמעון מתיר!"

אימא נמי: "הרי זה אסור, ורבי שמעון מתיר".

ואיבעית אימא:

לעולם לא תיפוהו,

יא, ב, ה"תם ארישא - כגון דנזר מחדא,

לרבנן דאמרי דאפילו לא נזר אלא מאחת מהן, הוי נזיר, ואסור.

לרבי שמעון דאמר עד שיזיר מכולם מותר.

סיפא - דנדר מכולהו ואיתשיל מחדא,

לרבנן דאמרי אפילו לא נזר אלא מאחת מהן - הוי נזיר, כי מתשיל מחדא מינייהו אישתרי.

לרבי שמעון דאמר עד שיזיר מכולם, כי מתשיל נמי מההוא עד דמתשיל מכולהו.

משום הכי קתני: "ורבי שמעון אוסר".

ואיבעית אימא:

בנדרי אונסין קא מיפלגי,

ובפלוגתא דשמואל ורב אסי.

דתנן:

"ארבעה נדרים התירו חכמים,

נדרי זירוזין,

נדרי הבאי,

נדרי שגגות,

נדרי אונסין" (נדרים כ:).

ואמר רב יהודה אמר רב אסי:

ארבעה נדרים הללו, צריכין שאלה לחכמים.

כי אמריתה קמיה דשמואל, אמר לי:

תנא קתני: "התירו חכמים" ואת אמרת "צריכין שאלה לחכמים"!?

רבנן סברי בשמואל,

ורבי שמעון כרב אסי.

8. יא, ב

רס"י

מתני'

אמר הריני נזיר ועלי לגלח נזיר. ואני במקומו של נזיר אחר להביא קרבנותיו ביום תגלחתו: **אם היו פקחין מגלחין זה את זה.** מביא זה קרבנותיו של זה וזה קרבנותיו של זה ויהו פטורים מלהביא קרבן אחר ואם לאו כל אחד ואחד מביא קרבנותיו שלו וצריכין להביא כל אחד ואחד קרבנות של נזיר אחר:

גמ'

איבעיא להו. אמר הריני נזיר ועלי לגלח נזיר ושמע חבירו ואמר ולא אמר תו מידי: מהו. מי אמר'י האי דאמר ואני אכוליה דיבורא משמע והו נזיר ומיחייב לגלח נזיר אחר:

או דלמא הא דאמר ואני אפלאגא דדיבוריה משמע. דחדא מינייהו הוא דקביל עילויה או נזירות או לגלח אבל אתרוייהו לא משמע: **ארישא או אסיפא.** ארישא משמע ואני בנזירות כמותך או אסיפא משמע ואני אגלח נזיר כמותך:

מדאמר ואני ועלי. מדקתני לתרוייהו ש"מ דהאי דאמר ואני לא קאי אלא אפלאגא דיבוריה ומינה מדקאמר עלי לגלח ש"מ ואני אתחלת דיבוריה קאי והכי משמע ואני בנזירות כמותך ועלי לגלח נזיר כמותך:

וממאי דהכי הוא. כדקאמרת דואני אפלאגא. דדיבוריה קאי דלמא אכוליה דיבוריה קאי ואי אמרת לי כיון דאני אכוליה דיבוריה משמע עלי למה לי איהו ודאי לא מיצטרך אלא פירושי קמפרש למילתא דמשמע כמו דאמר עלי בהא מילתא:

דאי לא תימא הכי. דפירושי קא מפרש לה אלא דואני קאי אדיבורא דרישא ועלי אדיבורא דסיפא סיפא דמתניתין דקתני הרי עלי לגלח כו' התם למה לי כו':

אי אמרת בשלמא רישא. דתני ועלי צריכא לך למימר משום דקא מקבל בה דיבורה (דסיפא) אהכי תנא בסיפא אידך מתניתין עלי דלא צריך אלא אי אמרת דעלי דרישא לא צריכא דהא קאי ואני אכוליה דיבוריה השתא איכא למימר מי עבדת כי הא מילתא למיתני תנא עלי ברישא דלא צריכא וסיפא דלא צריכא אלא לאו שמע מינה ואני אפלאגא דדיבוריה קאי שמע מינה:

משנה

"הריני נזיר ועלי לגלח נזיר",
ושמע חבירו ואמר: "ואני, ועלי לגלח נזיר".
אם היו פקחים - מגלחין זה את זה.
ואם לאו - מגלחין נזירים אחרים.

גמרא

איבעיא להו:

שמע חבירו ואמר "ואני", מהו?

"ואני" אכוליה דיבורא משמע,

או דלמא:

אפלאגיה דדיבורא משמע.

אם תמצוי לומר: אפלאגיה דדיבורא משמע - ארישא, או אסיפא?

תא שמע:

"ואני ועלי לגלח נזיר",

אם היו פקחים - מגלחין זה את זה".

מדקאמר: "ואני ועלי" שמע מינה: "ואני" - אפלאגיה דדיבורא.

אמרי: אין, אפלאגיה דדיבורא משמע,

מיהו: ארישא, או אסיפא?

מינה, מדקאמר: "ועלי לגלח" שמע מינה: "ואני" על תחילת דיבורא משמע.

אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע לרבא:

ממאי דהכי?

לעולם אימא לך: "ואני" - אכוליה דדיבורא,

ואי משום "ועלי"!

מאי קאמר ועלי בהא מילתא.

דאי לא תימא הכי, דקתני סיפא:

"הרי עלי לגלח חצי נזיר",

ושמע חבירו ואמר: "ואני עלי לגלח חצי נזיר" (נזיר יב:),

התם מי איפא תרתין מילי?!

אלא מאי קאמר "ועלי"? בהא מילתא, הכא נמי, כי קאמר: "עלי" בהא מילתא.

אמר ליה רבא:

הכי השתא?!

אי אמרת בשלמא: רישא צריכא, סיפא לא צריכא, תני סיפא דלא צריכא משום רישא דצריכא.
אלא אי אמרת: רישא לא צריכא, סיפא לא צריכא, תני רישא דלא צריכא ותני סיפא דלא צריכא?!

9. יא, ב - יב, ב

רפ"י

צא וקדש לי אשה סתם. שלא פירש לו באיזו עיר ואיזו אשה:
חזקה שליח עושה שליחותו. והלך וקידש לו אשה וכיון שלא פירש לו הי מינייהו קדיש ליה ולא ידע איזו קידש לו ואי הדר אותו האיש ונסיב איתתא דלמא זו היא אמה או בתה או אחותה של אותה האשה שקידש לו שלוחו והן כולן אסורות לו כדאמר. התם. (קדושין דף עו) המקדש את אשה אסור עליו שבע עריות:
קן סתומה. אחד מחייבי קנין כגון הזב והזבה יולדת ומצורע שהפרישו להן שתי תורין או שני בני יונה ועדיין לא קראו להן שם איזו לחטאת ואיזו לעולה ופרח גזול אחד מהן לאויר העולם או שפרחה לבין חטאות מתות כגון שהיו שם מהי חטאות המתות כגון חטאת שכיפרו בעליה כו' ונתערבה בנייהן ואין ידוע איזו היא דאין לה שוב תקנה:
יקח גזול לשני. ואח"כ יפריש אחד לחטאת ואחד לעולה: (גליון להכי קאמר בין חטאות המתות דאילו נתערבה בין חטאות חיות והנך חטאות דידיה נינהו מצי למיסב חד מינייהו ועביד ליה זוג להאי והא דלא נתערב הוה קריב לה עולח):
ואילו קן מפורשת. שפרח אחד מהן ואינו יודע איזו היא אין לו תקנה לפי שאין יודע איזו לחטאת ואיזו לעולה ואע"כ דפירש כיון דלא הוי תרוייהו קמיה לית בהו היכרא דלא ידע אי האי שני הוי חטאת או עולה:
ואילו שאר קניני דעלמא מתקנן ואמאי לימא. לכל מאן דמיייתי קנין היינו האי דפרח לפלוני אתמול ונמצא מתכפר בקרבן חבירו דהא אמרת שהוא אסור בכל הנשים שבעולם:
אמר ליה אמאי לך אנא אשה דלא ניידא. דכל כבודה בת מלך פנימה והואיל דקביעה הוה ליה כמחצה על מחצה ואסור ואת מותבת לי מאיסורא דנייד דאיכא למימר דהתם בדין הוא דלישתרו משום דאית בה טעמא דכל דפריש מרובא דהיתירא פריש:
וכי תימא גבי אשה נמי אימור. האי בעל אשכחיה לההיא איתתא בשוקא דניידא ולישתרי בה דכל דפריש מרובא פריש אכתי לא דמי דאילו איתתא הדרא לניחותא כיון דעיילא לביתה הויה לה קבועה אבל גבי קן לעולם הויה לה איסורא דניידא:
ומודה ר' יוחנן באשה שאין לה בת כו' ולא אחות. פנויה ואע"פ כו' דלאחר מכן הויה לה חדא מהני קרובותיה פנויה כיון דזומן ששילח זה שלוחו היתה האחת נשואה והאחת פנויה ובא זה וקידש את הפנויה אין חוששין לומר שמא שלוחו בא לכאן וקידש את אחותה ויש בו משום איסור שתי אחיות דסתמא דמילתא כי משוי איניש שליח במילתא דקיימא קמיה בלא איסורא אבל במלתא דלא קיימא קמיה כגון זו דבההיא שעתא דקא משוי שליח להאי הוה מינסבא לגברא לא משוי איניש שליח:
בשלמא בתרא. להכי מגלח את הראשון דזה קאים קמיה האיך נזיר קדמאה ואיכא למימר דהואיל וקאים קמיה מיחייב בקרבן תגלחתו:
אלא קדמאה. אמאי מגלח את השני והא בההוא שעתא לא הוה האי נזיר קמיה ואת הוה דאמרת מילתא דלא קאים קמיה דאיניש לא מסיק אדעתיה לקבולי עילויה ואמאי אמרת דמגלחים זה את זה:
הכי קאמר אי משכחנא כו': דמצי עבד ליה איהו גופיה השתא. כגון באיתתא דשריא ליה לאפוקי היכא דבההיא שעתא לא משתריא ליה:
(הפר לה והיפר לה. שלוחו של אדם כמותו):
שתדוי מכאן עד שבא כו'. קס"ד דכי א"ר יאשיה אין אפטרופוס מיפר אליבא דרבנן דאמרי גבי דידיה דבעל דאיהו נמי לא מצי מיפר:

אמר רבי יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן:
יבא, האומר לשלוחו: "צא וקדש לי אשה" סתם,
 אסור בכל הנשים שבעולם.
חזקה שליח עושה שליחותו, וכיון דלא פריש ליה, הא לא ידע הי ניהו קדיש ליה.
איתביה ריש לקיש לרבי יוחנן:
 קן סתומה, שפרחה גזול אחד מהן לאויר העולם, או שפרחה לבין חטאות המתות, או שמת אחד מהן - יקח זוג לשני.
ואילו קן מפורשת - אין לו תקנה ואילו שאר קניני בעלמא מתקנן. ואמאי? לימא כל חדא וחדא דלמא האי ניהו!
אמר ליה:
קאמינא אנא אשה דלא ניידא. ואמרת לי את איסורא דנייד?
וכי תימא: הכא נמי נייד,
אימור בשוקא אשכח וקדיש,
התם הדרא לניחותא, גבי קן, מי הדרא!?
אמר רבא:
 ומודה רבי יוחנן:
 באשה שאין לה לא בת,
 ולא בת בת,
 ולא בת בן,
 ולא אם,
 ולא אם אם,
 ולא אחות.
ואף על פי שהיתה לה, אחות ונתגרשה לאחר מכאן, דההיא שריא.
מאי טעמא?
 דבההיא שעתא דקאמר ליה, הוה נסיבן לגברי,
 כי משוי שליח, במילתא דקיימא קמיה.
 במילתא דלא קיימא קמיה - לא משוי שליח.
תנן:
"הריני נזיר ועלי לגלח נזיר,"
ושמע חבירו ואמר: "ואני ועלי לגלח נזיר,"
אם היו פקחין - מגלחין זה את זה,
ואם לאו - מגלחין נזירים אחרים."
 בשלמא בתרא א"כ קדמאה קמיה.
 אלא קדמאה מי א"כ בתרא קמיה?
יבב, אלא הכי קאמר: אי משכחנא דהוי נזיר, אגלחיה,
הכא נמי הכי קאמר ליה: אי משכחת דמיגרשה, קדיש לי!
אמר: לא משוי איניש שליח אלא במילתא דמצי עביד השתא,
במילתא דלא מצי עביד ליה השתא - לא משוי.
ולא!?
תא שמע:
"האומר לאפטרופוס שלו:
"כל נזירים שתדור אשתי מכאן עד שאבוא ממקום פלוני הפר לה, והפר לה,
יכול יהו מופרין?
תלמוד לומר: "אישה יקימנו ואישה יפרנו" (במדבר ל, יד),
דברי רבי יאשיה.

רש"י

ואי לאו דאמר רחמנא ואישה
 יפירונו אפוטרופוס הוה מיפר.
 ואע"ג דבעל לא מצי מיפר
 השתא אלמא במילתא דלא מצי
 איניש למיעבד השתא משוי ליה
 שליח:
 אי הכי. דמצי מיפר למה ליה
 לשוויי שליח ליפר לה בעל
 לאלתר:
 סבר. האי בעל לא צריכנא להפר
 לה אלא בשעה שאצא לדרך
 דלמא בההוא שעתא מישתלינא
 או מטרדינא או רתחנא הלכך
 קאמר לאפוטרופוס דליעבד
 איהו:

ורבי יונתן אומר:

מצינו בכל מקום ששלוחו של אדם כמותו".

טעמא דאמר רחמנא: "אישה יקימנו ואישה יפרנו",

הא לאו הכי אפוטרופוס מיפר.

ואילו גבי דידיה תנן³¹:

"האומר לאשתו:

"כל נדרים שתדורי מבאן ועד שאבא ממקום פלוני יהו קיימין" - לא אמר כלום.

"הרי הו מופרין" -

רבי אליעזר אומר: מופר,

וחכמים אומרים: אינו מופר" (נדרים עה.).

קא סלקא דעתין: כי אמר רבי יאשיה אליבא דרבנן, דאמרי לא מצי מיפר,

ואי לאו דאמר רחמנא: "אישה יקימנו ואישה יפרנו", אפוטרופוס הוה מיפר.

ודלמא אליבא דרבי אליעזר, דאמר מצי מיפר!

אי הכי, למה לי לשוויי שליח? ליפר לה איהו!

קסבר: דלמא משתלינא, או רתחנא, או מיטרידנא.

10. יב, ב

רס"י

משנה

"הרי עלי לגלח חצי נזיר", ושמע חבירו ואמר: "ואני עלי לגלח חצי נזיר" - זה מגלח נזיר שלם, וזה מגלח נזיר שלם, דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים: זה מגלח חצי נזיר, וזה מגלח חצי נזיר.

גמרא

אמר רבא:

הכל מודים, כל היכא דאמר: "חצי קרבנות נזיר עלי" - חצי קרבן מיתי.
"קרבנות חצי נזיר עלי" - כוליה קרבן בעי איתויי.

מאי טעמא?

דהא לא אשכחן נזירות לפלגא.

וכי פליגי: בלישנא דמתניתין פליגי,

רבי מאיר סבר: כיון דאמר: "הרי עלי" איחייב אכוליה קרבן נזירות,

וכי קאמר: חצי נזירות לאו כל כמיניה.

ורבנן סברי: נדר ופתח עמו הוא.

מתני'

הרי עלי לגלח חצי נזיר. דאמר הרי עלי להביא חצי קרבנותיו של גלוח נזיר אחד:

זה מגלח נזיר שלם וזה מגלח נזיר שלם. שלא מצינו נזיר לחצאין ולא קרבן לחצאין והוא סבר אין אדם מוציא דבריו לבטלה: וחכ"א יביאו שניהן קרבנותיו של נזיר אחד ויהיו פטורין שהרי לא נזרו כל אחד אלא חצי נזיר:

גמ'

אמר רבא. הי"ג הכל מודים כל היכא דאמר חצי קרבנות נזיר עלי וכו' כוליה קרבן בעי לאיתויי מ"ט דהא לא אשכחן נזירות לפלגא כי פליגי בלישנא דמתני' היכא דאמר הרי עלי לגלח דר"מ סבר כיון דאמר הרי עלי לגלח איחייב אכוליה קרבן דנזיר והאי דהדר אמר חצי נזיר לאו כל כמיניה ורבנן סברי כל כה"ג נדר ופתחו עמו הוא ובין שניהם מביאין קרבן דנדר אחד הוא ואיכא ספרים דלא כתיב בהו דאמר רבא אלא הכי כתיב בהו קרבן בעי איתויי כלומר נזיר מיהא לא מיפטר בקרבנותיהן דהנך הואיל דכל חד וחד קיבל עילויה פלגא דנזירות ותו לא אשכחן נזירות לפלגא והאי דקא מייתי ליה אינהו לייטי ליה משום נדבה כי פליגי בלישנא דמתני' כגון דאמר הרי עלי לגלח ולא אמר בסתם חצי נזירות עלי דר"מ סובר כיון דאמר הרי עלי לגלח אכוליה קרבן נזירות ומיפטר ביה נזיר בהאי קרבן נזירות והאי דהדר אמר חצי נזירות מיהדר הוא דקא בעי ולא כל כמיניה ורבנן סברי נדר ופתחו עמו הוא ולא מיפטר נזיר בקרבנותיו דהאיך ושניהם מיהא קרבן אחד בעי איתויי [ל"א] אילו אמר אחד בלבד הרי עלי לגלח חצי נזיר אפילו רבנן מודו דקרבן שלם בעי איתויי מ"ט דהא לא אשכחן נזירות לפלגא כי פליגי אלישנא דמתני' דאיכא תרי דבין שניהם מביאין קרבן שלם ר"מ סבר כי אמר הרי עלי מיחייב אכוליה קרבן וכי הדר אמר חצי נזיר לאו כל כמיניה דתפוס לשון ראשון הלכך זה מגלח נזיר שלם וזה מגלח נזיר שלם ורבנן סברי כיון דתרי אינון לא הוי קרבן לחצאין והוי נדר ופתחו עמו דכי אמר לגלח חצי נזיר פירוש עלי דאמר לכתחלה הלכך זה מגלח חצי נזיר וזה מגלח חצי נזיר דכיון דבין שניהם מביאין קרבן שלם לא הוי קרבן לחצאין:

11. יב, ב - יג, א

ר"י

משנה

"הריני נזיר לכשיהיה לי בן" ונולד לו בן - הרי זה נזיר.

נולד לו בת, טומטום, אנדרוגינוס - אינו נזיר.

אם אמר: "כשיהיה לי וולד" - אפילו נולד לו בת, טומטום, אנדרוגינוס - הרי זה נזיר.

הפילה אשתו - אינו נזיר.

רבי שמעון אומר:

"אם היה בן קיימא - הרי אני נזיר חובה,

ואם לאו - הרי אני נזיר נדבה".

חזרה וילדה - הרי זה נזיר.

רבי שמעון אומר:

"אם הראשון בן קיימא - הראשון חובה, וזו נדבה.

ואם לאו - הראשון נדבה, וזו חובה".

גמרא

האי מאי למימרא?

משום סיפא: "בת, טומטום, אנדרוגינוס - אינו נזיר".

פשיטא!

מהו דתימא: "לכשאבנה" הוא דקאמר,

קא משמע לן. דלא.

מתני'

נולד לו בת או טומטום ואנדרוגינוס

הרי זה נזיר. דולד מיהא מיקרי:

הפילה אשתו אינו נזיר. דדילמא

האי דהפילה לא הוה בן קיימא שלא

כלו לו חדשיו ולא ולד הוי וספק

נזירות להקל:

ר' שמעון אומר. אין דרך זו מוציאתו

מידי נזירות: אלא אם היה בן קיימא

הריני נזיר חובה ואם לאו הריני נזיר

נדבה. דקסבר ספק נזירות להחמיר:

חזרה וילדה. לאחר שהפילה:

הרי זה נזיר. דהשתא מיהא ולד הוא

דאית ליה וחיילא עליה נזירות:

ר"ש אומר. שמא הראשון הוה בן

קיימא וחל עליו נזירות והשתא כי

ילדה לא חייל נזירות ואם כדבריק

יעשה נמצא זה מביא חולין. לעזרה

אלא יחזיר וימנה נזירות שנייה

ויאמר אם הראשון שהפילה היה בן

קיימא נזירות הראשונה חובה וזו

נדבה ואם לא היה בן קיימא נזירות

הראשונה נדבה וזו חובה:

גמ'

האי מאי למימרא. דכי נולד לו בן

הרי זה נזיר:

מהו דתימא. האי דקאמר לאו משום

בן דוקא והאי דאמר בן לכשאבנה

ממנה הוא דמשמע כגון ואבנה גם

אנכי ממנה (בראשית ל) וכי נולד בת

או טומטום ואנדרוגינוס נמי ליהוי

נזיר קמ"ל דלא:

12. יג, א

רש"י

ולד דמיחשב ביני אינשי
קאמינא. דהיינו בן ותו לא
קמ"ל דבת וטומטום
ואנדרוגינוס נמי איקרו ולד :

"וְאִם אָמַר בְּשִׁיהֶיהָ לִי וְלֶדְ [- אֶפִּילוּ נוֹלַד לוֹ בֵּית, טוֹמְטוֹם, אַנְדְרוֹגִינוֹס - הָרִי זֶה נְזִיר]".

פשיטא!

מהו דתיקא:

ולד דמיחשב ביני אינשי בעינו,
קא משמע לו.

רפ"י

13. יג, א

ר' יהודה. דאמר לעיל דספק
נזירות להקל כדאמר' בפ"ק
(לעיל ד' ח.) דתניא הריני נזיר
ע"מ שיש בכרי זה ק' כור והלך
כו' ר' יהודה מתיר דספק נזירות
להקל:

"הפילה אשתו - אינו נזיר".

מאן קתני לה?

רבי יהודה ד"כרי" הוא.

14. יג, א

רס"י

והפריש קרבן וחזרה וילדה מהו. מי הוי קדוש או לא: **אליבא דמאן**. קמביעיא לך אי אליבא דר"ש פשיטא דהוי קדוש דהאמר ספק נזירות להחמיר וקודם שילדה אשתו נמי הוי נזיר:

אלא אליבא דר' יהודה דאמר ספק נזירות להקל מאי. מי אמרינן כיון שהפרישו בשעה שהפילה ולא חיילא עליה נזירות כלל לא הוי קדוש כלל ומיבעי ליה למיהדר ולקדושי: **מאי נפקא לך מינה**. אי הוה קדוש או לא דהא ילדה וחיילא עליה נזירות:

נפקא מינה לגיזתו ולעבוד בו. והכי קא מיבעיא ליה אי אמרת משעה שהפריש תחילה כשהפילה הוה ליה קדוש הוה ליה אסור בגיזה ועבודה אלא אי אמרת דלא חיילא עליה נזירות אלא משעה שחזרה וילדה הוה ליה מותר בגיזה ובעבודה מאי תיקו: ושמע חבירו ואמר ועלי מהו אדיבוריה דההוא גברא קאי ומשמע ועלי להיות נזיר כשיהיה לך בן או דילמא אגופיה משמע אנפשיה דהכי משמע ועלי נמי להיות נזיר כשיהיי לך בן:

"רבי שמעון אומר:

יאמר: "אם היה בן קיימא - הריני נזיר חובה, ואם לאו - הריני נזיר נדבה".

בעא מיניה רבי אבא מרב הונא:

"הריני נזיר לכשיהיה לי בן" והפילה אשתו, והפריש קרבן, וחזרה וילדה, מהו?

אליבא דמאן?

אי אליבא דרבי שמעון - מאי תיבעי ליה?

הא אמר רבי שמעון: ספק נזירות להחמיר!

ואלא אליבא דרבי יהודה דאמר ספק נזירות להקל:

מאי קדוש, או לא קדוש?

מאי נפקא מינה?

לגיזתו ולעבוד בו.

תיקו.

15. יג, א-ב

רז"י

ושמע חבירו ואמר ואני מהו
אנפשיה קאמר. ומשמע כי
קאמר ואני נזיר כשיהא לי בן:
או דילמא. אדיבורא דחבריה
קאי ומשמע כאילו אמר ואני
רחימנא ליה לאותו בן כוותיך
ואהא נזיר לכשיהא לך בן ואהא
לעיל נמי כי קא מיבעיא ליה
ועלי מאי טעמא לא מיבעיא ליה
בהאי לישנא הא לא אפשר דלאו
לישנא מתרצתא היא דלימא
ועלי לאוהבו כמותך:

ואם תימצא לומר כל באנפיה.
בין אמר ועלי בין אמר ואני
כסיפא ליה מילתא להדורי ליה
למימר לכשיהא לי בן אהא נזיר
דאי אדעתא לקבל עליו נזירות
כשיהא לו בן למה לו להזיר
בפני זה יזיר בינו לבין עצמו
אלא מדקאמר ליה באנפיה
איכא למימר דהכי אמר ליה אף
אני אהא נמי נזיר כשיהא לך
בן:

אמר הריני נזיר לכשיהא
לפלוגי בן ושמע חבירו ואמר
ואני. וה"ה דקא מיבעיא ליה
ועלי ולי"א מ"ה:

מאי. מי אמר כיון דשלא בפניו
דאבי הבן קא מהדר ליה לא
כסיפא ליה מילתא. ואנפשיה
קאמר דאהא נזיר כשיהא לי
בן:

או דילמא הכי א"ל רחימנא
ליה לפלוגי כוותיך. לכשיהא לו
בן אהא נזיר כמותך תיקו:

בְּעֵא מִיְיָ בֶן רְחוּמֵי מֵאֲבִי:

"הריני נזיר לכשיהא לי בן" ושמע חבירו ואמר "ועלי" מהו?
אדיבוריה משמע, או אגופיה משמע?

אם תמצא לומר: אגופיה משמע,

אמר: "הריני נזיר לכשיהא לי בן" ושמע חבירו ואמר "ואני" מהו?
אנפשיה קאמר, או דילמא הכי קאמר: רחימנא לך כוותיך.

אם תמצא לומר: כל באנפיה אפסיפא ליה מילתא,

אמר: "הריני נזיר לכשיהא לפלוגי בן" ושמע חבירו ואמר "ואני", מהו?
מי אמרינו: שלא בפניו, אנפשיה קאמר,
או דילמא: הכי קאמר ליה: רחימנא ליה כוותיך?

תיבעי.

16. יג, ב - יד, א

רס"י

משנה

"הריני נזיר, ונזיר בשויה לי בן",
התחיל מונה את שלו, ואחר כך נולד לו בן - משלים את שלו ואחר כך מונה את של בנו.
"הריני נזיר בשויה לי בן, ונזיר",
התחיל מונה את שלו ואחר כך נולד לו בן - מניח את שלו ומונה את של בנו,
ואחר כך משלים את שלו.

מתני'
אמר הריני נזיר מעכשיו ונזיר
לכשיהא לי בן התחיל מונה את
שלו. ועד שלא השלים את שלו נולד
לו בן וחלה עליו נזירות שהזיר על
בנו לכשיהא לו:
משלים את שלו. לפי שקיבלו עליו
תחילה ואח"כ מונה נזירות שהזיר
על בנו. דכיון שחל עליו של בנו עד
שלא השלים נזירות שלו נעשה
כנזירות אחת ולכך אינו יכול לגלח:
אבל אם אמר הריני נזיר כשיהא לי
בן ונזיר דמשמע לי מעכשיו התחיל
למנות את שלו ואח"כ נולד לו בן
הואיל וקבל נזירות של בנו תחילה
ומניח את שלו ומונה את של בנו
ואינו מגלח ואח"כ משלים את שלו
למקום שפסק מתחיל: (גלוין ג)
ומ"ה דהואיל וקיבל עליו נזירות
שלו תחילה משלים את שלו שיהא
מגלח בינתים ואילו בסיפא דקביל
נזירות של בנו תחילה מוקי לה
המורה כגון דנזירות שלו הוה של
חמשים ומשי"ה מוקי לה הכי דאי
לא תימא הכי לא הוה נזירות כלל
כיון דהפסיק את . שלו והתחיל את
של בנו וגלח תו לא פשו ליה כדי
גידול שיער וקיימא לן בבבא דסיפא
דסותר את הכל אם אין שם כדי
גידול שיער ואי"ת דבתר שמונה של
בנו לא ליגלח הא ודאי מילתא דלא
אפשר חדא דקיבלו והוה ליה כמי
שאמר הריני נזיר ונזיר שצריך
לגלח בין זו לזו ועוד מדקאמר
דמניח את שלו ומונה את של בנו
למאי מילתא הוא קא מתחיל את
של בנו אי לאו דלייתי קרבנותיו
ולגלח בינתים וכי תימא אי הך
בבא לא מיירי בנזירות סתם אלא
בנזיר נ' למה ליה דמייתי אידך בבא
דנזירות מאה (אם) משום דאתא
לאשמועינן דעד ע' לא הפסיד כלום
דלאחר ע' וסותר. ע"כ גלוין:

גמרא

בפי רבא:

אמר: "הריני נזיר לאַחר עשרים יום,
ומעכשיו מאה יום", מהו?

כיון דהלין מאה בעשרין לא שלמין לא חיילין,
או דילמא, כיון דאית ליה גידול שער לבסוף, חיילין?

ותיבעי ליה נזירות מועטת!

חדא מגו חדא קא מיבעיא ליה:

ידא, אם תמצוי לומר נזירות מועטת, כיון דעשרה יומין הוא דיתרין לא סליק ליה הלין עשרה.

ודאי נזיר מאה יום, כיון דאית ליה תמנין יומין לבסוף,
סלקין ליה, או לא?

ואם תמצוי לומר: חיילי,

אמר: "הריני נזיר לאַחר עשרים יום ומעכשיו נזיר עולם", מהו?
מי חיילא עליה, או לא?

אם תמצוי לומר: הכא כיון דאפשר לאיתשולי חיילא,

אמר: "הריני נזיר שמשון לאַחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם", מהו?
הכא לא אפשר לאיתשולי מי חיילא, או לא?

אמר: "כמשה בשבעה באדר", מאי?

פשוט מייניהו קדמייתא,

"הריני נזיר לאַחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום" -
מונה עשרים,

ואחר כך מונה שלשים,

ואחר כך מונה שמונים, כדי להשלים נזירות ראשונה.

המשך רס"י

או דילמא כיון. דאילו מתחיל למיני נזירות ק' מעכשיו אכתי מייתרי להו כדי גידול שיער דהא פשו להו תמנין דאית בהו גידול שיער טובא והילכך מתחיל מעכשיו ומונה
כ' יום ואחר כך מונה לי יום ואח"כ מונה פי' ימים כדי להשלים נזירות ראשונה:
ותיבעי ליה נזירות מועטת. כגון דאמר הריני נזיר לאַחר כ' יום ומעכשיו נזיר סתם דלי' נמי בכי' לא שלמי ולא חיילי או דילמא לאלתר חיילין [ומגלח] אחת על כולן:
אין הכי קמיבעיא ליה' אלא חדא מגו חדא קא מבעיא ליה. כלומר נזירות מתוך נזירות קא מבעיא ליה והכי קא מיבעיא ליה:
את'ל נזירות מועטת כיון. דאילו מתחיל מעכשיו למנות לא מייתרי ליה מהאך נזירות אלא עשרה ימים ולא הוה בהן כדי גידול שיער דאין תגלחת פחות משלשים:
לא סלקין ליה הלין עשרה. למנין נזירות דהא לית בהו גידול שיער הילכך לא חיילי ליה מעכשיו אלא לאַחר עשרים יתחיל למנות שתי נזירות ויהא מגלח בינתים ואי אמרת
תפשוט ממתין דקתני מניח את שלו ומונה את של בנו ואח"כ משלים את שלו ואע"ג דלא מייתרי משלו אלא עשרה ואפי' הכי חיילי הא לא דמי דאילו התם כיון דאמר
הריני נזיר סתם לכשיהא לי בן לא נחית למניינא דלא קאמר אימת נאי לאַחר עשרין וחמשה הילכך האי דהדר ואמר הריני נזיר דינא הוא דליחול עליה לאלתר דדילמא לא
יהא לו בן עד לאַחר שלשים דלא מייתרי כלל ואישתכח דמלאלתר הוה ליה למימני נזירות שלו איני' זמנין דלא יספיק למימני את שלו קודם שגולד לו בן כיון דאי אפשר ליה
בגילוח כדפרישי לעיל גבי מתני' כנזירות אחת דמי אלא הכא דקא נחית ליה למניינא דאמר לאַחר עשרים איכא לך למיבעי בהכי בעיין כיון דעשרים יומין כו':
ואת'ל. היכא דאמר מעכשיו מאה כיון דאפשר למימני מעכשיו עשרים ולאחר דמונה ליה שלשים אפשר למיהדר ולמימני תמנין משום דאיכא גידול שיער לבסוף דמימני
מהשתא אכתי תיבעי לך הא אמר הריני נזיר לאַחר עשרים ומעכשיו נזיר עולם מהו כיון דלנזירות עולם לית ליה הפסק דהיכא דאמר מעכשיו מאה יום הוא דאיכא למימר
דמונה עשרים ואח"כ מונה שלשים ואח"כ מונה שמונים דודאי חיילא עליה לאלתר מכי אמר מאה יום משום דכיון דאית להו הפסק לסוף מאה הילכך הכא נמי אפשר
למפסקינהו מתוכן אבל הכא דאמר מעכשיו נזיר עולם דנזיר עולם אין לו הפסק והאי דמגלח משלשים לשלשים היינו טעמא משום כובד ולא משום דליהוי הפסק וכיון
דאין לו הפסק לא פסקינהו מתוכן וכיון דלא אפשר בלא הפסקה לא יתחול עליה נזירות כלל עד לאַחר עשרים דלמימני שלשים של נזירותו ברישא:
ואת'ל לענין כולהו שאילתא לענין נזירות מועטת לנזירות מאה או לנזירות עולם:
כיון דאפשר ליה לאיתשולי. אההוא נזירות שקבל עליו לאַחר עשרים ליחלו להו כולהו מהשתא אכתי תבעי לך אמר הריני נזיר שמשון לאַחר עשרים יום ומעכשיו נזיר
סתם מהו:
הכא. בניר שמשון דלא אפשר. לאיתשולי עליה משום דשמשון לא הוה נדור אמרינן כיון דלא אפשר לאיתשולי עליה אנזיר שמשון לא חיילא ההוא נזירות סתם דהואיל
דסוף עשרים לא שלמי או דילמא חיילא:
אמר הריני כמשה בשבעה באדר. דמשמע כמשה שנפטר בשבעה באדר ושוב לא שתה יין מי הוה לשון נזירות או לא:
נטמא בימי בנו. האי דאמר הריני נזיר כשיהא לי בן ונזיר סתם התחיל מונה את שלו ועד שלא השלים את שלו נולד לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואם נטמא בתוך
ימים הללו שמנה לבנו:
ר' יוחנן אמר סותר. אף אותן ימים שמנה כבר על שלו דכיון דאפילו מנה את שלו אינו מגלח בינתים כנזירות אריכתא דמי וסותר את הכל:
וריש לקיש אמר אינו סותר. את שלו דנזירות דידיה לחוד ודבנו לחוד:

17. יד, א-ב

רס"י

נטמא בימי צרעתו. היה נזיר ונצטרע ובימי צרעתו נטמא למתים:

ר' יוחנן אמר סותר. את הקודמין דהא אכתי קאי בנזירות הואיל דכי נתרפא מצרעתו משלים מה שכבר מנה קודם שנצטרע:

ריש לקיש אמר אינו סותר. דימי צרעת לחוד הואיל ואין עולין לו למנין ימי נזרו והימין שונה להני תרתי דרבי יוחנן וריש לקיש בטעמא אחרינא ואף המור"ה חז"ר להיו"ת כדבר"י הימין דבין כי נטמא בצרעתו ובין בנזירות בנו דהוא אידך נזירות נזיר מאה מיירי לפי שלא מצינו גידול פחות משלשים והואיל ובתרוייהו צריך לגלח דלכי נתרפא מצרעתו נמי צריך לגלח הילכך לא מיתוקם אלא בנזירות מאה:

נטמא ביום גידול שער. כגון שקיבל עליו נזירות מאה יום וכי מנה שבעים נצטרע וכי נטהר גילח תגלחת לצרעת ואכתי פשו מן המאה שלשים יום דאית בהו גידול שיער ונטמא ביום גידול שער היינו ביום מאה שבו שלם גידול שיער שלו דברי הכל סותר השלשים שאחר הצרעת אבל באם סותר שבעים שלפני הצרעת פליגי:

רב אומר אינו סותר. דאפי' לרבי יוחנן דאמר נטמא בימי בנו דסותר כל נזירות התם בנזירות קאי להכי מצי סתר לנזירות נמי אבל הכא כיון דנטמא ביום מישלם גידול שיער כבר שילם נזירותו ולית ליה כח למסתר דלפני צרעת:

ושמואל אמר סותר. את הכל אפי' ע' קמאי:

שם נזירות אחת היא. [אבל] מנין שלו ומנין של בנו תרי נזירות מיתקרו ל"א נטמא ביום גידול כגון דאמר הריני נזיר והתחיל ומנה עד עשרים יום ונטמא וסתר את הכל והתחיל למנות נזירות אחרת ומנה עשרה ימים בטהרה ואח"כ נטמא באחד מכל עשרים יום הנותרין להשלים לנזירות:

[הריני נזיר בשיהיה לי בן, ונזיר,

התחיל מונה את שלו ואחר כך נולד לו בן - מניח את שלו ומונה את של בנו, ואחר כך משלים את שלו"].

נטמא בימי בנו?

רבי יוחנן אמר:
סותר.

ריש לקיש אמר:
אינו סותר.

"רבי יוחנן אמר: סותר" - חדא נזירות אריכתא היא.
"ריש לקיש אמר: אינו סותר" - נזירות דידיה לחוד, ודבריה לחוד.

יד, ב, נטמא בימי צרעתו

רבי יוחנן אמר:
סותר.

ריש לקיש אמר:
אינו סותר.

"רבי יוחנן אמר: סותר" - דהא בנזירות קאי.

"ריש לקיש אמר: אינו סותר" - צרעת לחוד ונזירות לחוד.

וצריכא,

דאי איתמר בהך קמייטא - בההיא אמר רבי יוחנן סותר שם נזירות אחת היא. אבל בהא אימא מודה ליה לריש לקיש דנזיר לחוד וצרעת לחוד. ואי איתמר בהא - בהא קאמר ריש לקיש, אבל בהך אימא מודה ליה לרבי יוחנן. צריכא.

18. יד, ב

רס"י

רב אמר אינו סותר. הללו עשרה דאפילו לרבי יוחנן דאמר סותר הני מילי היכא דקאי בנזירות גמור אבל האי דלא איטמי אלא בימי גידול שיער דמשלם נזירות הוא דלכך מצרפי הני עשרה לעשרים קמאי הוו להו שלשים והלכך האי דאהדר איטמי מעשרה ואילך לא הוי אלא תשלומי נזירות ואפי' ר' יוחנן מודה דאינו סותר להנך עשרה אלא כיון דהזוה שלישי ושביעי מתחיל למנות מעשרה ואילך עד שלשים:

ושמואל אמר סותר אפילו לר"ל כו'. אבל הכא חדא נזירות והא דאמרינן מישלם נזירות הוא לא איריא דכיון דסתרו הראשונים שוב אי אתה יכול לצרף עמהן הללו ולומר שלשים הן:

נטמא ביום גידול שיער.

רב אמר:

אינו סותר,

אפילו לרבי יוחנן דאמר: סותר, הני מילי היכא דקאי בנזירות,

גידול שיער מישלם נזירות הוא.

ושמואל אמר:

סותר.

אפילו לריש לקיש דאמר: אין סותר,

התם - שתי נזירות,

הכא - חדא נזירותא.

19. י"ב, ב

רס"י

הכל מודים שאם קידש שיער בדם. ביום ל"א צריך להביא קרבנותיו ולהתגלח אחר קרבנותיו אם כבר נזרק הדם כשנטמא ועדיין לא גילח שאין לו תקנה להתירו כיון דלמנות פעם אחרת ולהביא קרבן אחר אי אפשר דקרבן אחד הוא מביא ולא שני קרבנות וכבר הביא קרבן אחד ואין עולה לו דהא כבר נטמא לפיכך אין לו תקנה והא דקתני קידש לישנא דקרא נקיט דכתיב וקדש את ראשו (במדבר ו):

כיון דאמר תגלחת מעכבת. לשתות ביין בתוך מלאת קרינא ביה לסתור מה שמנה ולייתי קרבן אחר:

אלא אליבא דרבנן. דפליגי עליה בפרק ג' מינין (לקמן דף מו.) ואמרי כיון שזרק עליו אחד מן הדמים נטהר:

למצות גילוח. דלא יהא תגלחת בטהרה כמצותו לעולם שהרי אינו יכול לסתור ולמנות נזירות אחרת שהרי לאחר מלאת נטמא הילכך אין לו תקנה לגלח בטהרה אלא מגלח בטומאה:

אמר רב חסדא:

הכל מודים שאם קדש שער בדם - אין לו תקנה.

אליבא דמאן?

אי אליבא דרבי אליעזר - כיון דאמר תגלחת מעכבת, תוך "מלאת" היא, ולסתור!
אלא אליבא דרבנן - האמרי תגלחת לא מעכבת!

לעולם אליבא דרבנן,

ומאי "אין לו תקנה"?

אין לו תקנה למצות גילוח.

20. יד, ב - טו, א

כ"ז

נזיר שכלו לו. ימי שלשים
נזירות סתם ולנזירות מרובה
כל ימים שהזיר ולאחר מלאת
שצריך להביא קרבנותיו נטמא
לוקה על הטומאה ואינו לוקה
על התגלחת אבל אינו לוקה אם
גלח קודם שהביא קרבנותיו או
שתה יין קודם שהביא
קרבנותיו:

דאמר קרא כל ימי הזירו לה'.
דכתיב כל דלא צריך וכתביה
ואמר כל ימי הזירו לה' על נפש
מת לא יבא לרבות ימים כו': כל
ימי נדר נזרו תער וגוי כל ימי
נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין
וגוי. ולילקי נמי אתרוייהו:

שאני הכא. גבי טומאה טעמא
מאי הוא דלוקה דכתיב וטמא
ראש נזרו מי שנזרו תלוי לו
בראשו דמשמע שתלה הכתוב
את הטומאה במי שעדיין לא
נתגלח ואפ"י לאחר שכלו לו ימיו
כל זמן שלא גילח שערו שנזרו
על ראשו מי שכבר כלו ימי
נזירותו ואין נזרו תלוי אלא
בראשו:

**אם גילח ושתה יין ונטמא
למתים סופג את הארבעים.**
אלמא דגמרי ימי לרבות
ימים שלאחר מלאת ותיבתא
לרי יוסי ברי חנינא:

אמר רבי יוסי ברבי חנינא:
נזיר שכלו לו ימיו -
לוקה על הטומאה,
אינו לוקה על התגלחת,
ולא על היין.

מאי שנא טומאה דלקי?

דאמר קרא: **"כל ימי הזירו לה"**³² (במדבר ו, ו) -
לרבות ימים שלאחר **"מלאת"**, כ"ימים שלפני **"מלאת"**.

אי הכי, תגלחת נמי ליחייב,

דהא אמר רחמנא: **"כל ימי נדר נזרו תער לא יעבר על ראשו"** (במדבר ו, ה),
לעשות ימים שלאחר **"מלאת"** כ"ימים שלפני **"מלאת"**!

ותו, **"כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין"**³³ (במדבר ו, ד),
לעשות ימים שלאחר **"מלאת"** כ"ימים שלפני **"מלאת"**!

טו, א שאני הכא, דאמר רחמנא: **"וטמא ראש נזרו"** (במדבר ו, ט),
מי שנזרו תלוי לו בראשו.

מיתיבי:

"נזיר שכלו לו ימיו:

אסור לגלח,

ולשתות יין,

ולטמא למתים,

ואם גילח, שתה יין, ונטמא למתים - הרי זה סופג את הארבעים!"

תיבתא.

³² כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא

³³ כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין מחיצנים ועד זג לא יאכל

מְשֻׁנָּה

"הריני נזיר לכשיהא לי בן, ונזיר מאה יום."
 נולד לו בן עד שבועים - לא הפסיד כלום,
 לאחר שבועים - סותר שבועים³⁴
 שאין תגלחת פחות משלשים יום.

גְּמָרָא

אמר רב:
 יום שבועים עולה לכהן ולכהן.

תנן:

"נולד לו עד שבועים - לא הפסיד כלום."
 ואי סלקא דעתך: עולה לכהן ולכהן, איתגורי מיתגר!

אלא בדין הוא,

לא ליתני "עד שבועים",
 ומשום דקתני סיפא: "אחר שבועים סותר שבועים",
 קתני רישא: "שבועים".

תא שמע:

מסיפא: "נולד אחר שבועים סותר שבועים!"

מאי "אחר"?

אחר אחר.

אבל אחר ממש מאי?

הכי נמי דלא סתר?

אי הכי, מאי איריא דתני: "נולד עד שבועים לא הפסיד כלום"?

אפילו אחר שבועים נמי,

הא אמרת לא סתר?!

אלא שמע מינה: "אחר" ממש.

וכן מתניתין לרב,

שמע מינה.

ורב כמאן אמרה לשמעתי?

אילימא: כאבא שאול,

דתנן:

"הקובד את מתו:

שלושה ימים קודם לרגל - בטלה ממנו גזירת שבועה,

שמונה ימים קודם לרגל - בטלה ממנו גזירת שלשים.

ומותר לספר ערב הרגל,

ואם לא סיפר ערב הרגל - אסור לספר אחר הרגל.

אבא שאול אומר:

אפילו לא סיפר קודם הרגל - מותר לספר אחר הרגל,

שנשם שמצות שלושה מבטלת גזירת שבועה,

בן מצות שבועה מבטלת גזירת שלשים".

מאי טעמא דאבא שאול?

לאו משום דקסבר שביעי עולה לכהן ולכהן.

מתני'

הריני נזיר כשיהיה לי בן ונזיר מאה יום. והתחיל
 למנות את שלו אם נולד לו בן עד ע' יום צריך להניח
 את שלו ולמנות את של בנו:

לא הפסיד כלום. דשלשים יום הוא דמיתרי ליה
 ממאה אלא מניח את שלו ומונה את של בנו ומגלח
 ומונה שלשים כדי להשלים מאה שלו ומגלח דבשלשים
 אית בהו כדי גידול שער:

אבל אם נולד לו לאחר ע'. דלא מיתרי להו שלשים
 דלית בהו גידול שער שאין תגלחת פחות מל' יום הלכך
 סותר את הכל ומתחיל למנות את של בנו ומגלח ואחר
 כך מונה מאה שלו וה"מ בניירות מרובה אבל בניירות
 מועטת אינו סותר כלל כדתנן לעיל מניח את שלו
 ומונה את של בנו ואחר כך משלים את שלו ואינו
 סותר וטעמא מאי כדאמרן שאין תגלחת בינתים
 וכחדא נזירות אריכא הוא:

גמ'

אמר רב. נולד לו בן ביום ע' עולה לו לכהן ולכהן אותו
 יום עולה לו למנין ע' ולמנין של בנו דשלשים דלבנו נמי
 מתחיל למנות בו ביום וכן כשבא להשלים מאה שלו
 שלאחר נזירות של בנו אין צריך למנות אלא כ"ט:

איתגורי מיתגר. דעולה לו לכהן ולכהן שאינו צריך
 להשלים אלא למאה בלבד ועוד שזירות של בנו
 מתחיל מבו ביום צריכא למימר דלא הפסיד כלום:
 אלא בדין הוא דלא ליתני עד שבועים ומשום דקתני
 סיפא כו'. הך אלא נשתנה מכל אלא שבש"ס והכי
 משמע אלא משום דקתני סיפא אחר ע' תנא ליה רישא
 עד ע' ובדין הוא דלא ליתנייה כלל דהא אמרינן
 דאפילו איתגורי מיתגר. ואית ספרים דכתיב בהו בדין
 ליתני עד ע' כו' אלא משום דקתני סיפא לישנא
 דהפסיד דקתני אחר ע' סותר תנא נמי רישא [עד ע']
 דאינו סותר:

ת"ש נולד אחר שבועים סותר ע'. ואי איתא כדקאמרת
 אמאי סותר כיון דמתחיל למנות מבו ביום לבנו ויום
 שלשים דבנו עולה לו לכהן ולכהן אכתי פשו להו
 שלשים יום כדי גידול שיער:

מאי אחר. דקתני אחר אחר דהיינו ע"ב דאפילו אי
 אמרת דעולה לכהן ולכהן אכתי לא פשו להו אלא כ"ט
 יום ואין תגלחת פחות משלשים יום:

מאי איריא דקתני. רישא עד ע' לא הפסיד כלום אפילו
 לאחר ע' ביום ע"א נמי לא הפסיד דהא אמרת דלא
 סתר. אלא ש"מ אחר ממש ביום ע"א דקתני סותר
 משום דלא אמרינן שהוא עולה לו לכהן ולכהן:
 וכן מתניתין לרב. וכן לענין זה קשיא מתניתין לרב
 ש"מ:

ורב כמאן אמרה. לשמעתי. ואי קשיא למה לי
 מיבעיא הכי הא אשכחן בפ"ק דתני יום שלשים עולה
 לכהן ולכהן דילמא מתני דהתם לא מתרצא כרב
 מתנא אלא כבר פדא דאמר אין סתם נזירות אלא
 כ"ט:

ג' ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שבועה. שאין
 צריך להשלים אחר הרגל ז' ימי אבילות דכיון דעיקר
 האבילות דהיינו ג' ימים ראשונים כדאמרינן במועד
 קטן הו קודם לרגל ביטל הרגל את האחרונים:

ואם קברו ח' ימים לפני הרגל. כיון דיום אחד של
 שלשים היה קודם. הרגל ביטל הרגל ממנו גזירת
 שלשים:

ומותר לספר ערב הרגל. משום כבוד הרגל:

אסור לספר אחר הרגל. עד שלשים:

אבא שאול אומר כו' מצות אבילות הנוהגת שלשה
 ימים הראשונים. כיון שעשאה קודם הרגל בטל
 הימנו גזירת ז' לגמרי כך מצות ז' כיון שנעשו קודם
 הרגל שוב הרגל מבטל גזירת ל' לגמרי גזירת ל' גלוה
 וכיבוס:

מ"ט דאבא שאול. דאמר דיום ז' מבטלת גזירת ז' ולי'
 והא לא שימר עדיין מיום ל' כלום קודם הרגל אפי'
 יום אחד דבשלמא לת"ק דאמר שמנה היינו משום
 דיום שמיני עולה למנין ל' אלא לאבא שאול מ"ט לאו
 משום דקסבר דיום שביעי עולה לכהן ולכהן למנין ז'
 ולמנין ל' וכמאן דעבר עליו יום אחד מגזירת ל' דמי
 ומש"ה מתבטלת:

³⁴ יש ראשונים שלא גורסים "שבועים" מסברה, וכנ"ל בהמשך הגמרא בציטוט המנו

דלמא עד כאן לא קאמר אבא שאול אלא באבילות שבועה דרבנן,
אבל בנזיר דאורייתא - לא!

אלא, רב דאמר פרבי יוסי,

דתניא:

"רבי יוסי אומר:

שומרת יום בנגד יום,

ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואחר כך דאָתה -

הרי זו אינה אוכלת,

ופטורה מלעשות פסח שני."

מאי טעמא דרבי יוסי?

לאו משום דקסבר מקצת היום ככולו.

ממאי? ודלמא משום דקסבר: מכאן ולהבא הוא מטמא.

ומי סבר רבי יוסי הכי?

והתניא:

"רבי יוסי אומר:

זב בעל שתי ראיות, ששחטו וזרקו עליו בשביעי,

וכן שומרת יום בנגד יום ששחטו וזרקו עליה,

ואחר כך דאָ,

אף על פי שמטמאין מןשכב ומושב למפרע,

פטורין מלעשות פסח שני!"

מאי למפרע?

מדרבנן.

הכי נמי מיסתברא,

דאי סלקא דעתך מדאורייתא, אמאי פטורין מלעשות פסח שני?!

לעולם אימא לך טומאה דאורייתא,

תהום דזיבה התירו.

ואף רבי אושעיא סבר: למפרע מדרבנן,

דתניא³⁵:

"רבי אושעיא אומר:

הרואה זב בשביעי שלו, סותר את שלפניו.

ואמר ליה רבי יוחנן:

לא נסתור אלא יומו.

מה נפשך?

אי סתר - כולהו סתר,

אי לא סתר - לא נסתור ולא יומו!

אלא אימא: לא נסתור ולא יומו.

טז, א ואמר ליה:

רבי יוסי קאי כותיד דאמר: מכאן ולהבא מטמא,

והא רבי יוסי "למפרע" הוא דאמר!

מאי "למפרע"? מדרבנן.

ורבי יוסי, מכדי סבר מקצת היום ככולו,

זבה גמורה דמייתא קרבן היכי משפחת לה?

כיון דחזיא בפלגיה דיומא, אידך פלגיה דיומא סליק לה לשימור!

רפ"י

אלא באבילות דרבנן. דעיקר אבילות אינו אלא יום אחד
דכתיב (עמוס ח) ואחריתה כיום מר אלא רבנן תקנו ז' דסמכו
אקרא כדכתיב (בראשית ו) ויעש לאביו אבל שבעת ימים אבל
נזירות דאורייתא בחושבנא דיומי דלי יום בעינן כדכתיב
(במדבר ו) יהיה לא אמר דיום אחד עולה לכאן ולכאן:

ששחטו וזרקו עליה בשני שלה. שכבר ראתה ביום שמיני עד
שלא ראתה ביום תשיעי שהיא שומרת כנגדו לידע אם תראה
בג' ימים ג' ראיות ותהא זבה:

ואח"כ ראתה הרי זו אינה אוכלת. בפסח דטמאה היא ואע"ג
דאינה אוכלת פטורה מלעשות פסח שני דאכילת פסחים לא
מיעכבא:

מ"ט דר' יוסי. דפטורה מלעשות פסח שני לאו משום דקסבר
מקצת היום ככולו דיום שני שהוא תשיעי ככולו דמי והוא
לה טהורה בשעה ששחטו וזרקו עליה והכא נמי לימא דעולה
לו לכאן ולכאן משום דמקצת היום ככולו:

דילמא. האי דקאמר ר' יוסי דפטורה לאו משום דקסבר
דמקצת היום ככולו אלא משום דקסבר דכשהיא רואה מכאן
ולהבא היא מטמאה אבל למפרע לא ומשום הכי פטורה
דבהיא שעתא דשחטו וזרקו עליה טהורה הואי ולהך דבתר
נטמאת לא חיישינן:

ומי סבר ר' יוסי. דמכאן ולהבא היא מטמאה אבל למפרע
לא:

זב בעל שתי ראיות. בין ביום אחד בין בשני ימים כדאמרי
התם (ב"ק דף כד.) תלה הכתוב את הזב בראיות דכתיב וזאת
תהיה טומאתו בזובו ואת הזבה בימים דכתיב ואשה כי יזוב
זוב דמה ימים רבים מיעוט ימים שנים רבים ג':

בשביעי שלו. שאין בין זב רואה שנים לרואה ג' אלא קרבן
שבועל ג' מונה ז' ומביא קרבן ובעל ב' מונה ז' ואין מביא קרבן
להכי נקט בעל שתי ראיות ושומרת יום משום דלאו בני קרבן
נינהו דעל הנך דבני קרבן לא מצי למשחט עליהו בשביעי
משום דלא מצו אכלי פסח בערב דכפרת קרבן דבעו לאיתווי
בשמיני מעכבת להו כדקיי"ל (יבמות דף עד.) הביא כפרתו
אוכל בקדשים אלמא מיהא מדקתני מטמא משכב ומושב
למפרע דלא הוי טעמא דר' יוסי משום דמכאן ולהבא הוא
פטור וטעמא משום דמקצת היום ככולו קא פטר מלעשות
פסח שני דה"ל ככל מידי דתלי במניינא דאמרי' ביה מקצת
היום ככולו ומש"ה פטורין: לעולם אימא לך דמכאן ולהבא
הוא מטמא ולא טעמא דר' יוסי משום דמקצת היום ככולו
ודקאמר למפרע מטמא מדרבנן הוא דקאמר ומשום דלית
בהו טומאה אלא מדרבנן פטורין מלעשות פסח שני:

דאי ס"ד מדאורייתא. מטמאין למפרע אפי' אמרת מקצת
היום ככולו אכתי אמאי פטורין והא איגלאי מילתא למפרע
דבההוא שעתא דשחט וזרק הדם טמאה מדאורייתא הואי:

לעולם אימא לך. דטמאין למפרע מדאורייתא וכל היכא דתלי
מילתא במניינא כגון בשתי נזירות שצריך למנות לזו ל' ולזו
ל' הוי מקצת היום ככולו והכא אע"ג דמדאורייתא מטמא
למפרע אמאי הקילו בה היינו טעמא דטומאה דתהום דזיבה
התירו דכיון דבהיא שעתא דנשחט אכתי הוה קיימא טיפת
דם במקור של אשה ולא יצא לחוץ אהני בה מקצת היום
ככולו דמכאן דנשחט עליה בשעת טהרה דמי ואית דמפרשי
טומאת התהום בזיבה היינו דבשעת שחיטה וזריקה עדיין לא
היתה יודעת אם תהא רואה בו ביום ואם לאו משום הכי קרי
לה טומאת תהום דהויא טמאה למפרע בשעת שחיטה
וזריקה ואינה לא הות ידעה בההיא שעתא ודמי לעובר
ברשות הרבים וטומאת התהום תחתיו:

ואף רבי אושעיא סבר. דרבי יוסי לא אמר דמטמא למפרע
אלא מדרבנן: ומהדר אהא דאמר לעיל מאי למפרע מדרבנן:

אי סתר. דלמפרע טמאה כולהו לסתור דהא לא הוו להו
שבעה נקיים כלל:

אלא אימא ולא לסתור אפילו יומו. משום דמכאן ולהבא
מטמאה ולמפרע הויא טהורה ממש:

ואמר ליה. רבי יוחנן רבי יוסי קאי כוותיך:

ורבי יוסי מכדי סבר מקצת היום ככולו. דכל האי דקא
משנינן לעיל דמכאן ולהבא מטמא שינויי דחיקי נינהו ומיהו
שמעתין איתא כרב: **זבה גמורה.** דבעינן ג' ימים רצופים
כדאמר מי תלה הכתוב את הזבה בימים היכי משכחת לה:

והא כיון דחזיא בפלגיה דיומא. ביום שני מחצות ואילך אידך
פלגא דמבקר עד חצות עולה לה לשימור כאילו נשמר יום
אחד בטהרה והוה לה הפסק: ע"א ור' יוסי מכדי שומרת יום
כנגד יום כיון דקאמר דטעמא הוי משום דמקצת היום ככולו
וכך שמענו כאן מפ"י המורה אבל בכיצד צולין במסכת
פסחים שמעינן דמכאן ולהבא קמביעיא לן דלר' יוסי זבה
גמורה היכי משכחת לה ולא מפ"י המורה:

³⁵ דתניא=ששנויה, ולא כמונח. סגנונה של מסכת נזיר שונה. ויש שגרסו "דאמר".

רס"י

איבעית אימא בשופעת. כל
היום [תלתא יומין] בהדי הדדי:
ואיבעית אימא. שלשה יומי בין
השמשות סמוך לשקיעת החמה
דכי ראתה בשבת אחר שקיעת
החמה הוי טמאה כל יום ראשון
וכי חזרה וראתה ביום ראשון
שנית סמוך לשקיעת החמה
הויא טמאה כל יום שני וכן
שלישי דלא הויא שהות דטהרה
ביני וביני כלל ולא הוי סליק
למנינא דשומרת יום כנגד יום
דהא לא הויא שהות:

איבעית אימא:
דקא שפעה תלתא תלתא יומי בהדי הדדי.

ואיבעית אימא:
דחזיא תלתא יומי סמוך לשקיעת החמה,
דלא הויא שהות דסליק ליה למנינא.

הדרן עלך הריני נזיר